

УДК 82-93
К 14

Серія «Коралові казки»

Усі права застережено

К 14 Вечірні казки. — Харків: Вид-во «Ранок», 2020. — 64 с.; іл. — (Серія «Коралові казки»).

ISBN 978-617-09-5764-1

Поринаючи у сон, кожен з нас вирушає у світ своїх мрій і фантазій. Адже уві сні наша уява створює безліч казкових світів, де панують добро та краса, сміливість і справедливість. І як же приємно вкритись теплою ковдрою і, слухаючи улюблену казку, заплющити оченята та вирушити у нічні мандри.

Подаруйте малютам казку на добраніч, побажайте найсолодших снів!

До збірки увішли: східні казки, чарівні казки, казки про принцес.

УДК 82-93

© А. Ю. Босенко, Н. Ю. Донська,
П. С. Кривцова, К. В. Тельпіс,
ілюстрації, 2020
© К. П. Дворніченко, дизайн, 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

ISBN 978-617-09-5764-1

Папір, на якому надрукована ця книга:

безпечний
для здоров'я
та повністю
переробляється

з оптимальною
білістю,
рекомендованою
офтальмологами

eco
paper

відбілювався
без хлору,
без діоксиду
титану

Разом dbaemo про екологію та здоров'я

ВИДАВНИЦТВО
РАНОК

Східні казки

Аладдін і чарівна лампа

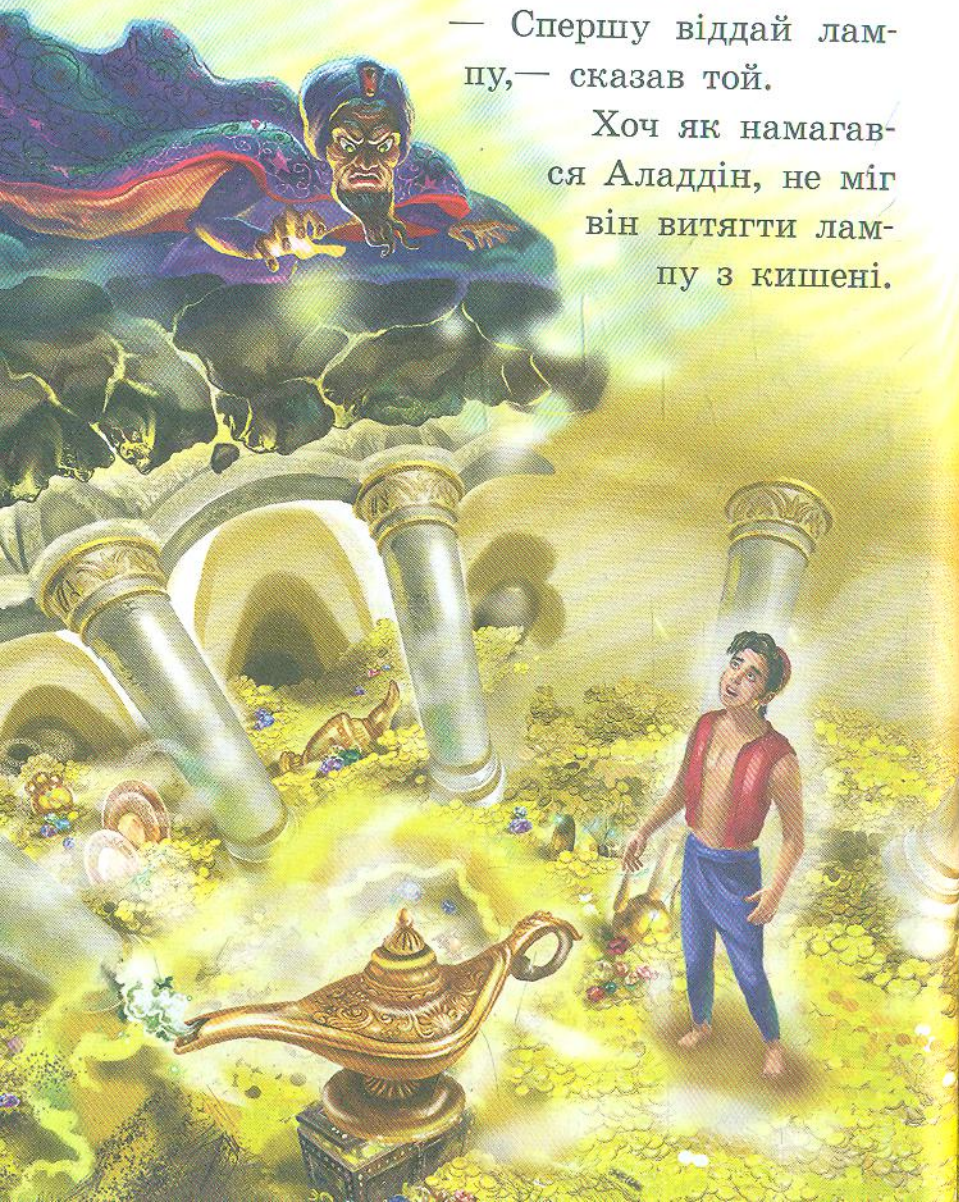
В одному перському місті жила мати із сином Аладдіном. Жили вони злиденно, весь час бідували. Але якось до їхнього міста приїхав багатий купець. Прийшов він до оселі Аладдіна, назвався братом його померлого батька й пообіцяв допомогти бідній рідні. А за те попрохав хлопчика дістати старовинну лампу з підземелля, до якого міг зайти тільки Аладдін. І на доказ своїх намірів подарував племінникові дорогий перстень, сказавши, що

інші багатства Аладдін зможе сам узяти в тому ж таки підземеллі.

Аладдін спустився в підземелля, знайшов лампу й рушив до виходу. Але щоб вибратися, він потребував допомоги купця.

— Спершу віддай лампу, — сказав той.

Хоч як намагався Аладдін, не міг він витягти лампу з кишені.

Тоді купець розлютився, вигукнув закляття, і вихід із печери зник. Зник і купець. А Аладдін лишився під землею, не підозрюючи, що то був не його дядько, а злий чаклун, якому була потрібна лише чарівна лампа.

Хлопчик заплакав і, витираючи сльози, ненароком торкнувся подарованого персня. Через секунду земля задвигтіла, і перед ним постав джин:

— Наказуй! — гучно промовив велетень. Не встигши отямитись, Аладдін прошепотів:

— Хочу додому.

І він миттю опинився на подвір'ї свого будинку, де на нього чекала стривожена мати. Аладдін розповів матері, як повівся з ним купець.

Довго думав Аладдін, як жити далі, врешті згадав про лампу й вирішив її продати. Але перед продажем її слід було відмити. Мати вийшла на подвір'я й узялася терти лампу. Відразу з'явився джин. Жінка злякалась, та Аладдін не розгубився й наказав джинові накрити стіл і забиратися швидше, щоб не лякати матір.

За секунду на столі на золотих тацях опинилося безліч страв, яких

вистачило на багато днів. А коли їжа скінчилась, Аладдін став ходити на базар і продавати золоті таці.

Якось, торгуючи на ринку, Аладдін побачив царівну Будур і закохався в неї з першого погляду. Щоб завоювати серце царівни, він відправив до палацу султана матір із золотою тацею, ущерть повною коштовного каміння, яке він набрав у печері.

Довго ходила мати до палацу, й одного разу все-таки змогла піднести цареві подарунок і розповісти про наміри сина. Султана вразила краса коштовного каміння. І він сказав, що віддасть свою дочку Аладдінові за дружину, якщо той принесе ще сорок таких таць.

Щоб виконати завдання, Аладдін покликав джина, який легко впорався з дорученням. І вранці всі сорок таць були у султана в палаці. Побачивши багатства, султан погодився віддати свою дочку за Аладдіна.

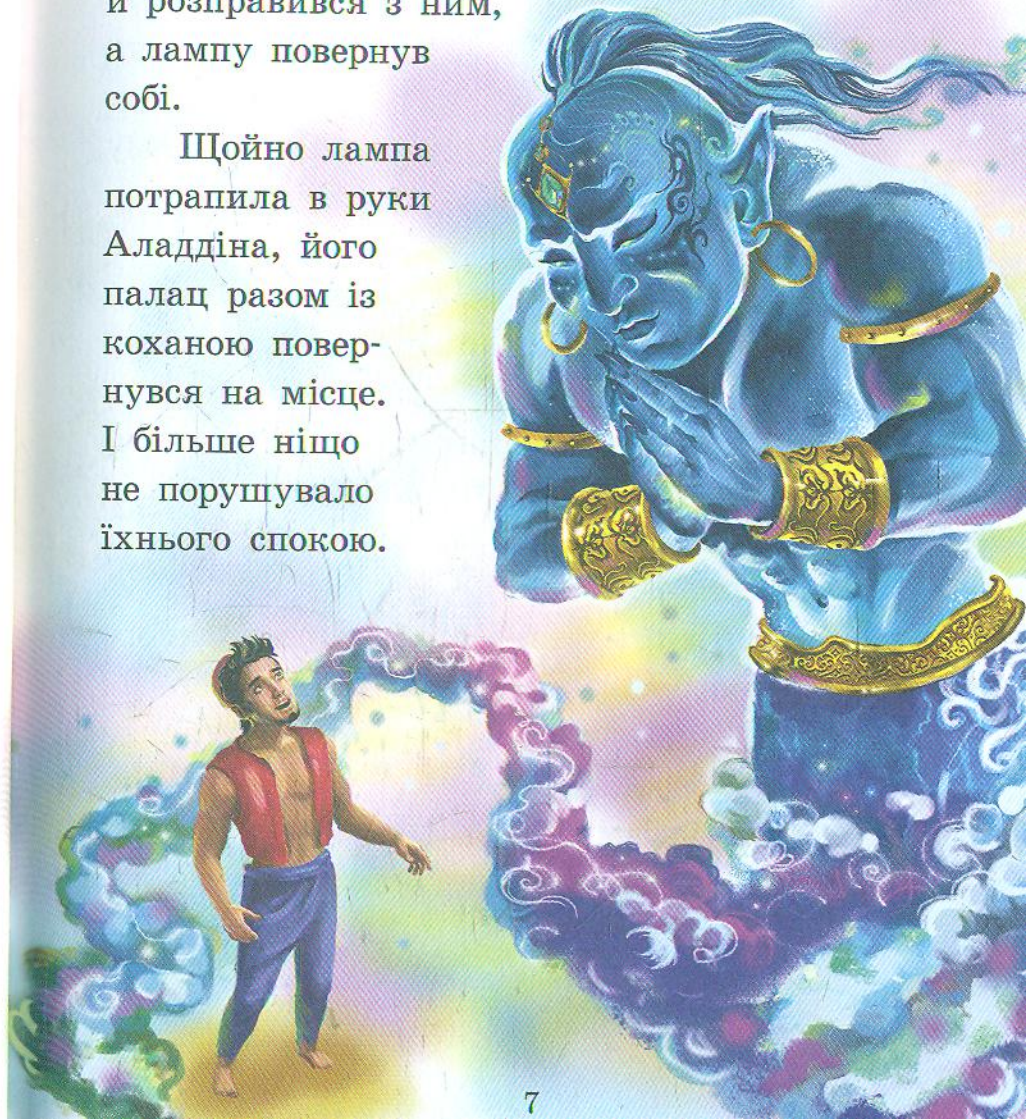
Тим часом злий чаклун довідався про те, що Аладдін не загинув у печері, а живе в палаці з царівною. І придумав хитрий план, щоб відібрати лампу. Здійснивши цей план, чаклун переніс палац Аладдіна з царівною до своєї країни.

Довго думав Аладдін, як повернути кохану, але нічого не міг вигадати. Хотів уже

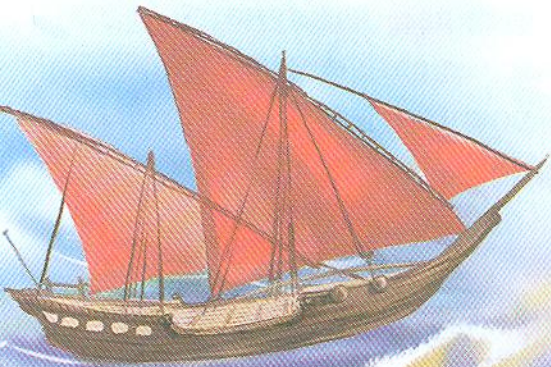
був утопитися, аж тут із його руки зісковзнув той самий перстень, що колись подарував йому злий чаклун. І знову джин допоміг Аладдінові й переніс у палац чаклуна.

Дочекавшись, доки чародій засне, Аладдін пробрався в його покої й розправився з ним, а лампу повернув собі.

Щойно лампа потрапила в руки Аладдіна, його палац разом із коханою повернувся на місце. І більше ніщо не порушувало їхнього спокою.

Сіндбад-мореплавець. Мандрівка перша

Колись давно жив у Багдаді багатий купець на ім'я Сіндбад. Одного разу він надумав помандрувати світом. Вибрав найміцніший корабель

і рушив у дорогу. Довго плавав Сіндбад на кораблі, продаючи різний крам. І от, коли вони вже багато днів не бачили землі, матрос на щоглі закричав:

— Земля!

Капітан спрямував корабель до великого зеленого острова. Мандрівники зійшли на землю. А Сіндбад пішов погуляти й відійшов далеко від берега. Зненацька земля заворушилася під ногами, і купець почув крики:

— На корабель! Це не острів, а величезна риба!

І справді то була риба. Її занесло піском, на ній вирости дерева, і вона стала схожа на

острів. А коли мандрівники розпалили вогонь, рибі стало жарко, і вона заворушилася.

Купці нажахано кинулися до корабля. Але тільки ті, хто був коло самого берега, встигли добігти. А решта потонули.

Сіндбад теж не встиг добігти до корабля, проте він добре плавав і зміг виринути. Повз

нього пропливало велике корито, у яке він заліз і спробував гребти. Але не впорався з керуванням через сильні хвилі.

А в цей час капітан наказав підняти вітрила, і корабель поплив геть.

Довго хвилі кидали Сіндбадове корито в різні боки, але врешті його прибило до берега. Купець насилу виповз на су-

ходіл і подався шукати їжу.

Дійшовши до великої галлявини, Сінд-

бад побачив прекрасного коня. Він

задивився на тварину й не помітив чоловіка, який поспішав до нього здалеку. А той підбіг до мандрівника й став розпитувати:

— Звідки ти і як потрапив до нашої країни?

Сіндбад розповів незнайомцеві свою історію. Той уважно вислухав його та запросив до свого царя, запевнивши, що той зарадить у такій складній ситуації.

Прийшли вони до палацу царя Аль-Міхрджана. Цар зустрів Сіндбада привітно і призначив начальником гавані.

З ранку до вечора стояв Сіндбад на пристані, записував судна й щоразу, коли припливав новий корабель, питав купців, у якому напрямку місто Багдад. Але ніхто нічого не чув про Багдад, і Сіндбад майже перестав сподіватися, що побачить рідне місто.

І от одного разу в гавань зайшов великий корабель. Коли всі товари вивантажили й записали, Сіндбад спитав у капітана, чи немає в них ще чогось. Капітан розповів, що в трюмі стоїть вантаж одного купця, який потонув, і вони хочуть продати це, а вторговані гроші віддати рідні загиблого в Багдаді. Почувши

